

Arrest

nr. 189 644 van 11 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2012 werd ingediend door :

R(...), A(...)

geboren op (...) te (...)

en echtgenote:

V(...), F(...)

geboren op (...) te (...)

en meerderjarige dochter:

R(...), V(...)

geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De heer R(...) A(...) en mevrouw V(...) F(...) verblijven in België sinds 11 november 2009 terwijl hun dochter V(...) in België aangekomen zou zijn op 20 augustus 2011. Het feit dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze geïntegreerd zouden hebben in de Belgische samenleving, vanaf hun aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zouden gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich weldegelijk zouden geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zouden gebleven zijn, lessen Nederlands volgden en op heden behoorlijk Nederlands spreken (zie doorwysformulier Nederlands, intake formulieren), een cursus maatschappelijke oriëntatie volgden (zie attest van deelname), over uitstekende kwalificaties zouden beschikken en dito talenkennis om hun steentje bij te dragen aan de Belgische economie, zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin, zouden wensen in te stappen in het legale arbeidscircuit, een arbeidskaart C voorleggen, het openbaar vervoer gebruiken, zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben, als aangename en gedreven personen zouden gewaardeerd worden door hun Belgische vrienden en kennissen, dat zij een zeer diepe indruk nalaten en dat de Belgische gemeenschap een voorbeeld aan hen zou kunnen nemen, overgegaan zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven, energetisch en sociaal medelevend zouden zijn, onomstotelijk vast zou staan dat verzoekers sociale banden met België zouden hebben, hun centrum van belangen in België zou liggen en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 13 november 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 29 oktober 2010 met de beslissing “Beroep geweigerd” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 04 januari 2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 11 maand 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat V(...) hier naar school gaat, wat gestaafd wordt aan de hand van een schoolattest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van V(...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven is V(...) inmiddels meerderjarig en bijgevolg niet langer schoolplichtig. De raadsheer stelt dat een onderbreking van het schooljaar om louter administratieve redenen een inbreuk betekent op het Kinderrechtenverdrag. We merken hierbij op dat het schooljaar inmiddels afgelopen is.

De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit

artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer in dit stadium van integratie onwenselijk en onmogelijk zou zijn en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Zij hebben echter op geen enkele concrete wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst. De loutere bewering dat zij een trauma zouden oplopen is onvoldoende.

Meester K(...) stelt dat verwezen kan worden naar de actuele toestand in de regio van herkomst, hetgeen weinig verdere uitleg behoeft. We merken hier op dat dergelijke vage verwijzing onmogelijk weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid.

Meester K(...) stelt dat verzoekers reeds enige tijd op Belgisch grondgebied verblijven en dat men terecht kan spreken van een onredelijke duur. We merken hierbij op dat het de keuze was van betrokkenen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 04 januari 2013, en om in precaire situatie in België te blijven. Het was hun persoonlijke keuze om een aanvraag 9ter in te dienen op 23 oktober 2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 07 januari 2011, maar ongegrond bevonden op 29 juni 2012. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Ze dienden dan huidige aanvraag 9bis in. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

1.2. Op 16 juli 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna ook "DVZ") ten onrechte het volgende stelt:

"De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat het leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit eens schending zou zijn van het artikel 3

van het Europees verdrag voor de Rechten van de mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevalle toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag moet in het land van herkomst gebeuren."

Terwijl:

De DVZ heeft bij haar beslissing er geen rekening mee gehouden dat verzoeker door zijn oorlogsverleden ernstig werd getraumatiseerd. Indien hij de aanvraag zou moeten doen in zijn land van herkomst, zou dit ernstige psychische gevolgen kunnen hebben wegens het niet verwerkte oorlogstrauma.

Dit wordt aangetoond met de volgende bewijsstukken:

- stuk 2: MEDISCHE BUNDEL waarbij posttraumatische stress werd vastgesteld ten gevolge van een niet verwerkt oorlogsverleden.

Dat er bijgevolg wel degelijk bijzondere omstandigheden voor handen zijn, die ervoor zorgen dat een aanvraag 9 bis Vreemdelingenwet niet in het land van herkomst kan geschieden, en dat verzoeker wel degelijk de nodige bewijsstukken kan voorleggen, minstens begin van bewijs, zodat minstens een nieuw onderzoek zich opdringt.

De posttraumatische stress ten gevolge van een niet verwerkt oorlogsverleden is wel degelijk een bijzondere omstandigheid die een aanvraag in het land van herkomst niet toelaat.

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met motiveringsbeginsel, het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM.

Bovendien vormen verzoeker 1, 2 en 3 één gezin, zodat ook verzoeker 2 en 3 niet alleen naar het land van herkomst kunnen worden terug gezonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag

tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.3. Het weze benadrukt dat het middel uitsluitend gericht is tegen een welbepaald motief in de eerste bestreden beslissing, met name het volgende:

“De raadsheer van betrokkenen stelt dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Verzoekende partijen betogen in essentie dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het oorlogsverleden van eerste verzoeker, waardoor hij ernstig zou zijn getraumatiseerd. Het indienen van de aanvraag in het land van herkomst zou dan ook ernstige psychische gevolgen kunnen hebben wegens het niet verwerkte oorlogstrauma.

De bewijslast bij het indienen van een aanvraag zoals deze om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ligt bij de aanvrager zelf, die alle stukken die naar zijn mening zijn aanspraken rechtvaardigen ter kennis moet brengen aan het bestuur. De Raad stelt samen met de verwerende partij in haar nota vast dat in de aanvraag van 15 oktober 2012, die heeft geleid tot de thans eerste bestreden beslissing op geen enkele manier werd verwezen naar het feit dat eerste verzoeker een oorlogstrauma zou hebben en ten gevolge daarvan zou lijden aan posttraumatische stress, laat staan dat daarover stukken werden bijgevoegd. Het kan de verwerende dan ook geenszins ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een situatie die haar niet ter kennis werd gebracht.

Voorts moet worden geoordeeld dat, waar de verzoekende partijen verwijzen naar het bij het verzoekschrift gevoegde medische bundel dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM op de voormelde gronden kan dan ook niet worden aangenomen.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat alle drie de leden van het gezin dezelfde verblijfsrechtelijke status hebben: de eerste bestreden beslissing maakt melding van alle verzoekers, als rechtsadessaat, en in hoofde van elk van de verzoekende partijen werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Van een ontwrichting van het gezinsleven door de bestreden beslissingen is derhalve geen sprake zodat een schending van artikel 8 van het EVRM omwille van de door verzoekers aangevoerde redenen, niet is aannemelijk gemaakt.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS